

Reisebrev 4

(Martin, Ngatangiaa, Rarotonga, 18. februar 2004)

Julaften med Grete og Tom

Vi feiret julaften hos Tom og Grete. Til middagen hadde vi kalkun. Det var ikke så mange gaver under det lille plastikkreet. Jørgen og jeg fikk Bruce Almighty på DVD, Harry Potter 5 og en god del andre ting i julegave. Nyttårsaften feiret vi på en restaurant som het Flame Tree.

Noen dager etter nyttår fikk vi høre om orkanen Heta som bygde seg opp ved en øygruppe som heter Samoa. Dagen etter hørte vi at orkanen var på vei mot Rarotonga. Heldigvis tøtsjet den bare nord-vest siden av øya. Men, bølgene var over 10 meter høye da de braste inn

En bil er blitt fanget i vannmassene. Flere store bølger kommer innover. Se bak.

Nye norske

Litt godt uti januar en gang hadde vi et stort grillparty pluss en volleyball-turnering som vi kalte for "Crook's open". Laget mitt vant. Mens vi holdt på å gjøre klar grillen kom det noen nye norske. Det var en familie på 4. Datteren var 11 år og sønnen var 8. Så lillebroren min fikk noen på sin egen alder. Det var en veldig fin kveld bortsett fra at Jørgen fikk ett digert brannså. Det som skjedde var at han skulle slukke glør etter et bål som var to dager gammelt. Plutselig kom det varm damp opp fra bålet og traff foten til Jørgen. En liten jente på to og et halvt år var også uheldig og gikk på kullet fra bålet og brant seg på føttene, men heldigvis ikke like ille som lillebroren min. Stakkars barn.

Tom, Jørgen og jeg spiser kalkun på julaften.

mot revet. Vi traff Grete (hun norske som bor her nede) ved veien inn til flyplassen. Hun sa at bølgene kunne bli opp til 25 meter høye!! Vi så at bølgene hadde gjort ganske mye skade dagen etter. Veien ut til flyplassen var ødelagt, mange av strendene var vekk og en god del av hotellene var gått i stykker. Jeg leste også i avisa at øya Niue hadde blitt truffet. Der hadde orkanen ødelagt en god del hjem.

Volleyballkamp under "Crook's Open"

Brannsåret til Jørgen som han fikk da han skulle slukke et bål.

for det var en grop som var 3 meter dyp. 25. januar ca. klokka ni ble vi hentet av kapteinen ombord på lagune-cruiset vi skulle på. Han kalte seg for Captain Fantastic og hjelperen hans het Captain Cool. Vi skulle til tre motuer, den første var en vulkansk øy. Det var masse hvite fugler som hadde reder der. Neste øya var One Foot Island. Det var en fin motu, men den hadde nok vært finere hadde det ikke vært for all

Den sydvestre delen av lagunen på Aitutaki.

turismen. Captain Fantastic sa at det som regel pleide å være over 100 mennesker som gikk rundt på øya. Men denne dagen var det søndag, så det var ingen ute på bort sett fra han, fordi han var adventist. Neste øy vi skulle til var Honey Moon Island, et litt klissete navn syntes nå jeg. Vi hadde i hvert fall fin snorkling utenfor motuen. Der så vi giant clams som var større enn en kjølebag og veide noe mellom 60-70 kg. Pappa og jeg så også en stim med en fisk som het parrot-fish. Kvelden før vi dro var vi på Island Night show. Danserene var gode. Det var maten og.

Atiu, en helt annerledes øy enn de andre

På morgenen kom en av vaskedamene og sa at vi først

Aitutaki er en fin øy, - likevel

Vi kom fram til Aitutaki 22. januar. Plassen der vi bodde het Paradise Cove. Det var veldig bra der. Første dagen leide vi motorsykler og cruiset rundt. Jeg satt på med mamma, det var ganske skummelt. Vi badet mye der

Pappa, jeg, mamma og Jørgen står på verandaen til beach-bungalow'en.

Dansere på Island Night Show

skulle fly til Rarotonga, og så til Atiu. I tillegg gikk flyet en time før det vi hadde trodd, så vi fikk dårlig tid. I 12-tiden var vi på flyplassen. Flyet var forsinket. Da vi kom til Rarotonga,

Slik ble Atiu til

Her får dere høre litt mer om hva som skjedde når Atiu ble til. I starten var det bare et stort korallrev. Men, etter som jordskorpa beveget seg dyttet den øya opp. Så i motsetning til de andre øyene i Cook Islands, så synker den ikke, men stiger mer og mer. Roger sa at siden øya steg opp fra havet og til nå, har øya steget 46 meter opp fra havet. Det gamle revet som har steget opp fra havet kaller de innfødte for makatea. Makateaen står som en ring inne på øya. Det er masse huler og grotter i makateaen. "Byen" ligger på toppen av øya. Det er ganske bratte veier som går opp til sentrum. Øya har flere sump områder. Når det er fint vær er disse sumpen helt tørket ut, men når det regner kan det bli til en stor innsjø. Roger stoppet ved en myr og fortalte oss at det var masse kyr som sto ute i den sumpen en gang i tiden. En av dem var bind fast til en stolpe. Og en natt begynte det og regne. Til slutt hadde hele sumpen blitt til en innsjø og kua som var bunnet fast hadde druknet. Roger sa at man ennå kunne høre kua raute på natta. Skikkelig "skummel" historie. Akkurat nå bor det 611 mennesker på Atiu, men på det meste har det bodd 3000 mennesker der.

ved stranden, så man kunne ikke akkurat bade der. Vi kjørte videre på en ganske simpel vei. Heldigvis satt jeg på med pappa, Jørgen kjørte med mamma. En av gangene jeg tittet bakover for å se om de enda var der, holdt de på å tryne. Mamma er ikke verdens beste til å kjøre, men hun er jo modig som turte å kjøre på de veiene. Vi tok "hovedveien" opp til byen. På kvelden spiste vi kylling i restauranten. Etter maten spilte Jørgen og jeg tennis, på den flombelyste banen.

var det bare en halvtime til flyet gikk til Atiu. Flyet vi tok til Atiu var det minste jeg noen gang har fløyet med. Det hadde 12 seter og når jeg så over på det flyet vi hadde fløyet med fra Aitutaki, var dette flyet ikke større enn en fjert. I mens vi fløy, hadde kapteinene to vinduer oppe og den ene døra sto på gløtt. Rullebanen på Atiu var ikke veldig mye å skryte av. Jeg syntes det var godt gjort av pilotene å lande der.

Vi ble hentet av sjefen på det stedet der vi skulle bo, han het Roger. Mens vi kjørte, fortalte han oss om hvordan Atiu ble til (se faktaboks). Da vi kom fram, fikk vi vår egen lille villa, den var ganske bra utstyrt. Vi hadde både matvarer, øl og brus i kjøleskapet. Jørgen og jeg skulle sove på en hems. Mens de andre var inne, kikket jeg litt ute. Foran restauranten var det en tennisbane. Jeg ble helt utrolig glad og løp ned til Jørgen for å fortelle det. Jørgen lovet å spille tennis med meg senere.

På ettermiddagen leide vi to motorsykler og kjørte ned til en av strendene. Veien dit var bratt. Atiu var kjent for å ha veldig fine hvite strender og det var helt sant. Vi fant masse fine skjell der. Det var masse fine klipper som strakte seg utover. Revet startet allerede inne

Tilstanden om bord på flyet fra Atiu var var hyggelig men trang.

Kopeka-hulene

Klokka ti en morgen kom det en New Zealandsk dame. Hun var guide som skulle følge oss til noen huler som het "The Kopeka Caves". Da vi kom opp til bilen, satt det en familie der pluss enda en guide. Den andre familien var fra Wales. På veien til hulene stoppet vi utenfor en slags klubb som ble kalt for en Tumunu. Der gikk en av guidene inn. Et kvarter senere var vi framme ved en sti.

Fakta om Kopeka-fuglene

De legger egg på små fjellhyller inne i hulen. Fordelen med å legge eggene så høyt oppe er at de ikke har noen andre fiender en kokosnøttkrabben. Klikke lyden lager de for og organisere seg i mørke. De ligner litt på svaler, men oppfører seg som flaggermus. Når de sover henger de opp ned i taket. Fuglen jakter insekter på dagtid.

Etter 25 minutters gåtur kom vi fram til makateaen. Stien inne i makateaen var mye vanskeligere å gå på. Jeg holdt på å ramle en haug av ganger. Etter vi hadde gått ned en stige, var vi framme ved huleåpningen. Vi fikk på oss noen hodelykter. Den første hula var kort. Den andre var heller ikke så lang, men på den tredje gikk vi veldig langt inn. Plutselig hørte vi en klikkelyd, den var fra en Kopeka-fugl. Jo lengre inn vi kom, jo mer kakelakker krøp rundt på steinene. En av guidene fortalte oss at hvis vi hadde slått av lommelyktene og

stått i mørket en stund, hadde vi mistet balansen og falt. På tilbakeveien badet vi i et basseng som lå i en hule. Temperaturen var 22 grader Celsius, - iskaldt! Det var dypt. Noen dykkere fra New Zealand hadde dykket over 40 meter nedover i grotten/bassenget.

Jeg slapper av utenfor "Superen" på Atiu"

På vei til kopekahulene. Her går jeg i makateaen.

Vi spiste middag på restauranten den kvelden også. Mens Jørgen og jeg ventet på mamma og pappa, spilte vi tennis. Etter at vi hadde spilt en stund, kom det to lokale og begynte å spille mot oss. De var ganske gode. Det var kanskje ikke så veldig rart for de hadde ni tennisbaner

på øya. Men vi vant. Weeeee! Siste hele dagen badet vi i havna. Vannet var kjempeklart der. Så kjørte vi rundt resten av øya.

Det var ganske mange på flyplassen den dagen vi skulle dra. Flyet lettet akkurat før grusrullebanen sluttet. Grete tok oss i mot på flyplassen. Det var deilig å være tilbake på Rarotonga igjen.

Nå nærmer det seg at jeg skal dra videre til Bolivia. Jeg har bare to uker igjen her. Savner dere.

Hilsen Martin.

PS. En trist ting: Farfaren min døde da jeg var på Atiu...